

Det glitrende smykket

Carolina ville bare beholde smykket litt til.

Av Carolina Marín
(Basert på en sann historie)

Denne historien fant sted i Argentina.

Carolina danset gjennom hagen. Venninnen Isabella var ute.

Isabella vinket. "Kom og lek!"

Carolina krysset hagen til Isabellas hus.

Isabella stakk hånden i lommen. "Jeg vil vise deg noe", sa hun. Så dro hun frem det vakreste smykket Carolina noensinne hadde sett! De små juvelene var så glitrende og klare.

"Det er mammas", sa Isabella. "Hun sa jeg kunne leke med det i dag. Se på det i solen."

Isabella holdt smykket opp mot lyset. Hundrevis av regnbuer ble reflektert av juvelene. Det var så vakkert!

"La oss leke gjemsel!" Sa Isabella.

"Ok," sa Carolina. "Jeg kan passe på smykket."

"Takk!" Isabella ga Carolina smykket, og Carolina la det i lommen sin.

Snart var det på tide å gå hjem. Da hun sa farvel, spurte ikke Isabella om smykket. Hun måtte ha glemt det. Og Carolina minnet henne ikke på det.

Carolina følte seg litt slem da hun tok med seg smykket hjem. Men hun ønsket å beholde det bare litt til. Hun ignorerte den dårlige følelsen og la smykket under puten.

Dagen etter var det lørdag. Carolina gjorde pliktene sine og gikk ut for å leke. Hun glemte smykket.

"Carolina!" ropte pappa. "Kan du komme hit?"

Carolina løp inn. "Ja?"

Pappa holdt smykket i hånden. "Mamma fant dette under puten din. Hvem er det sitt?"

"Det er Isabella sitt." Carolina fikk tårer i øynene. "Jeg hadde det trygt i lommen mens vi lekte i går. Men så bestemte jeg meg for å ta det med hjem."

Mamma satte seg ned på sofaen med Carolina og sa: "Takk for at du forteller sannheten. Hva tror du at du bør gjøre nå?"

Carolina var stille. Hun tenkte på Jesus. Han ville ønske at hun være ærlig og gi smykket tilbake.

"Jeg burde gi det tilbake til Isabella og fortelle henne at jeg er lei for det", sa Carolina. Så snart hun sa det, var den dårlige følelsen borte. Hun følte seg varm innvendig.

Carolina gikk hjem til Isabellas hus.

"Hei", sa Carolina. Hun ga Isabella smykket. "Jeg er lei for at jeg beholdt dette. Vil du tilgi meg?"

"Ja", sa Isabella. "Takk for at du tok det med tilbake." Så smilte hun. "Vil du leke gjemsel igjen?"

"Ja! Du teller først – jeg går og gjemmer meg!"

Den kvelden holdt Carolina en bønn. "Kjære himmelske Fader, vær så snill å

tilgi meg for at jeg beholdt smykket. Og takk for at du hjalp meg å gjøre det godt igjen."

Carolina følte den varme følelsen igjen. Hun var glad for at hun kunne gjøre det Jesus ville at hun skulle gjøre. ●

JEG KAN OMVENDE MEG

Vi tar alle gale valg noen ganger. Men på grunn av Jesus Kristus og hans forsoning, kan vi forandre og rette opp i ting. Dette kalles omvendelse. Når vi omvender oss, sier vi unnskyld til dem vi har såret. Vi prøver å rette feilen. Vi ber om tilgivelse. Vi gjør vårt beste for ikke å ta det gale valget igjen. Da kan vi bli tilgitt og føle fred fra vår himmelske Fader.

